

Utvecklingssamtal

Det var torsdag eftermiddag i den södra Stockholmsförorten. I träden ven vinden och regnet plaskade mot den asfalterade skolgården. Den mäktiga skolbyggnaden tornade upp sig framför dem och de klev mödosamt uppför den ringlande stentrappan. En vilsekommen groda hoppade in genom ett mellanrum mellan de blankslitna stenarna. Joakim och hans mamma Lena öppnade den tunga, gnällande porten och gick in. På fjärde våningen låg Joakims klassrum och de skyndade sig dit.

Fröken satt redan på en hög stol vid bänken och bläddrade i några papper som de hade fått fylla i inför sitt utvecklingssamtal på skolan. Joakim och Lena hälsade på fröken och slog sig ned mitt emot henne. Regnet smattrade mot fönsterrutorna i klassrummet och i fjärran hördes ett dovt mullrande. ”Jaha, jag ser här, Joakim, att du inte tycker det är roligt att gå i skolan” sa fröken skarpt. Hon knep ihop läpparna och ögonen avfyrade en giftig pil i Joakims riktning.

”Näe, Joakim tycker nästan aldrig att det är roligt att gå hemifrån på mornarna” försökte Lena förklara situationen. Fröken låtsades inte om försöket. Hon låtsades inte om Lena över huvud taget. Det här var frökens strid mot Joakim, åtta år.

”Men, du förstår Joakim” började fröken i en långsamt väsande ton. ”Jag tycker inte att det ska vara roligt i skolan” fortsatte hon i snabbare tempo och högre tonläge. ”Man går inte i skolan för att bli underhållen. Hit går man för att lära sig.” Nu studsades orden fram gällt, separerade ifrån varandra med en kort inandning.

”Att tro att man ska ha roligt i skolan. Ha! Jag har minsann arbetat som lärare i över tjugo år. Så jag vet vad jag talar om.” Frökens tonläge var nu uppe i falsett. Joakim uppfattade hotfullheten i situationen och sökte förvirrat Lenas blick. Lena slöt lugnande hans hand i sin och betraktade eftertänksamt en långbent spindel som hastade iväg bakom ett skåp.

”Hm, nu är det ju inte någon av oss som ifrågasätter din kompetens som lärare”, sa Lena i ett försök att bemöta frökens utfall. ”Och det var verkligen inte en personlig kritik mot dig att Joakim svarade ’nej’ på den där frågan om han tycker det är roligt att gå till skolan.”

”De’ e’ tråkit”, sa Joakim.

”Ja, jag har förstått att du tycker det”, klippte fröken av. Hennes röst var som ett järnspett. ”Men har du tänkt på en sak, Joakim? Det kanske beror på dig! Det kanske beror på att du ständigt saboterar mina lektioner. Har du tänkt på det, va?”. Fröken stödde armbågarna på bänken mellan sig själv och de andra två. Hon lutade sig fram mot Joakim och lät hakan vila på de knutna nävarna. Rummet dallrade till av en häftig åskskräll. Joakim ryggade tillbaka. ”Näe” svarade han förskräckt.

Lena undrade om hon uppfattade situationen rätt. Satt Joakims fröken i ett utvecklingssamtal och anklagade sin lille andraklassare för att förstöra undervisningen? I ett samtal som var avsett som stöd för elever att med hjälp av sina lärare ta sig vidare i sin egen utveckling? Ja, det var väl något sånt det stod i beskrivningen av syftet med utvecklingssamtal. Det här kändes inte bra. ”Eh, ursäkta, men vad menar du egentligen med att Joakim saboterar dina lektioner?”, frågade Lena.

”Precis det jag säger.” Fröken anlade en defensiv ton. ”Joakim förstör för mig och för sina kamrater genom att prata och fråga alldeles för mycket på lektionerna.” Hon sköt iväg ännu en giftpil i Joakims riktning.

”Föräldrar hör av sig för att deras barn inte får komma till tals i klassen. Ja, i alla fall har Viktorias mamma ringt mig åtskilliga gånger. Viktoria är ju så duktig, men Joakims frågor stör henne så mycket så hon får inte

visa vad hon kan. Så det är faktiskt inte bara jag som upplever det så här”. Det var något väldigt obehagligt över frökens sätt att så tydligt ta parti för en annan elev. Lena fattade ett hårdare grepp om Joakims hand, som om hon förberedde dem för flykt. Nu var åskvädret precis över dem. Blixtrar och doner avlöste varandra och Lena tyckte att hon kunde känna en svag lukt av svavel.

”Ja, jo, näe” sa Lena svävande. ”Det är ju naturligtvis inte bra om andra elever inte får arbetsro. Men nu handlar ju det här samtalet ändå om Joakim och...”. Längre hann inte Lena förrän fröken tvärt spände de gulaktiga ögonen i henne och avbröt, återigen med den väsande rösten. ”Om Joakim! Nej du, där misstar du dig. Det här samtalet handlar om hur jag ska kunna utföra min plikt som lärare på den här skolan. Joakim råkar sätta käppar i hjulet och det måste han sluta med”. Svaveloset tilltog. ”Det här samtalet handlar om att Joakim har problem med att koncentrera sig, att han har ett onormalt behov av att säga emot auktoriteter, att han inte kan ta instruktioner, att han är hyperaktiv, att han uppviglar de andra barnen, att han...”. Fröken andades allt häftigare.

”Mamma, det luktar bränt”. Joakim sniffade i luften och vände sig mot Lena.

”...stys av sina impulser, att han är exhibitionistisk, att han...”. Frökens andades inte normalt längre, utan hyperventilerade. Hon fixerade fortfarande Lena med blicken. Lena å sin sida mötte Joakims blick och nickade medan hon bekräftade hans iakttagelse. ”Ja, det osar verkligen. Undrar vart det kommer ifrån?”. Ytterligare en långbent spindel kilade in bakom skåpet samtidigt som rummet lystes upp av en vit blix. ”...alltid måste trumma med händerna mot bänkklocket, att han skriver slarvigt och att han alltid ska ifrågasätta allting. Ni borde gå till skolpsykologen!”. Utropet spräckte hennes röst och ackompanjerades av ett öronbedövande dån.

”Det är verkligen tråkigt att du och Joakim inte kommer överens. Han menar ju inget illa”, sa Lena överslätande medan hon gjorde en snabb analys av möjliga flyktvägar. ”Jaha, skolpsykologen... vad har hon för telefontider? Det kanske är en bra idé. Vad tror du, Joakim?”. Joakim tänkte att om mamma ställde en sån fråga så var nog allt ganska normalt ändå. Trots frökens konstiga ansiktsuttryck och trots brandlukten. ”Skolpsykologen är snäll. Men vafför skulle ja’ gå till henne egenklien?”. Joakim skrynkalde ihop sitt ansikte i en fundersam min. ”Jomen, fröken tycker det. Hon har säkert något bra skäl till varför hon tycker det. Nu ska vi tacka för oss. Nästa elev står nog här utanför klassrummet och väntar på sin tur. Vi ska väl skynda oss hem nu. Kom, Joakim så går vi”.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren AnnaLenaC med Poeter.se id #11708 innehar upphovsrätten